

[Kulturministeren]

har om, at det offentlige og det private kan gå hånd i hånd i en række af den slags anliggender.

Siden ordningens indførelse er der ydet fifty-fifty-støtte til 14 film, og jeg kan oplyse, at den gennemsnitlige egenfinansiering af de 14 film har udgjort godt og vel 60 pct.

Det vil nok være rigtigt, at der foretages en evaluering af fifty-fifty-ordningen, når den har eksisteret i en periode. Det har jeg også udtalt ved andre lejligheder. Jeg mener imidlertid ikke, at det er rimeligt så kort tid efter lovens vedtagelse at gennemføre ændringer i ordningen.

Jeg er i øvrigt langt fra sikker på, at filmbranchen deler forslagsstillernes opfattelse, at der er for mange midler til rådighed for filmproduktionen, i en tid, hvor kravene om en øget international markering af dansk film er helt åbenbare, og det er i øvrigt en udfordring, som dansk film, tror jeg, er i stand til at modtage.

Af de fremførte grunde vil jeg ikke på regeringens vegne kunne give støtte til lovforslaget.

Lissa Mathiasen (S):

Det skal siges til Kristeligt Folkepartis ros, at det er et prisværdigt kort forslag, der her er fremsat, men når det er sagt, skal jeg klart markere, at hermed hører roserne også op.

Den 1. maj 1989 blev en ny filmlov stemt igennem her i Folketinget, dvs. for ca. 1½ år siden, og et af elementerne i den nye lov var netop, som vi også lige har hørt, fifty-fifty-ordningen. Ideen bag den ordning var jo på en lidt anden måde at give mulighed for produktion af danske spillefilm, netop ud fra ønsket om at have et flerstrengt system, som måske i højere grad kunne tilgodese forskelligartede ønsker og behov. Netop det at overgå til et flerstrengt system skulle også gerne appellere til et bredere publikum, hvad det også har vist sig at gøre.

Jeg mener i øvrigt, at dansk film, som den udfolder sig i al sin alsidighed, er et meget væsentligt led i vort kulturliv, ikke mindst i relation til en bred folkelig kultur. Det synes jeg også er værd at holde fast i i denne sammenhæng. Det kan være sundt en gang imellem at give sig selv tid til en befriende latter. Det er ligesom andre oplevelser i vore biografier en værdifuld ting, som Socialdemokratiet mener vi skal bevare. Vi har også god grund til at glæde os over, hvor godt det er gået flere danske film gennem de senere år. Man kan blot håbe, at det kan fortsætte.

Netop på den baggrund betragter Socialdemokratiet det som et utidigt indgreb fra Kristeligt Folkepartis side på nuværende tidspunkt at ville ændre indholdet af filmloven. Ikke mindst undrer vi os over det på baggrund af, at Kristeligt Folkeparti ved lovens vedtagelse den 30. marts 1989 stemte for den.

Det siger sig selv, at med en nyskabelse som det nævnte flerstrengede system er det rimeligt at give den nye lov i dens helhed tid til at finde et fornuftigt leje at fungere på. Vi vil gerne fra Socialdemokratiets side være med til at give den tid og den ro, hvorfor vi må afvise Kristeligt Folkepartis lovforslag.

Per Stig Møller (KF):

Jeg skal indledningsvis meddele, at jeg også taler på Det Radikale Venstres vegne under denne debat.

I bemærkningerne til lovforslaget står jo, at det er på baggrund af en film af Jens Jørgen Thorsen, at man ikke mener, der er tilstrækkelig talentmasse til at opretholde denne fifty-fifty-ordning. Jeg mener, at man må give en film den chance først at se den, førend man kan konkludere, at den ikke duer, og at ordningen ikke duer. Jeg synes, at man skal give hele dette system med fifty-fifty-ordningen lidt mere tid end 18 måneder.

Det er jo, som Socialdemokratiets ordfører sagde, for at sørge for, at der kan komme flere indgange til kunsten eller underholdningen i Danmark, at man har indført denne ordning. Vi lagde meget vægt på den, fordi det hele ikke kun skal være et spørgsmål om, hvorvidt staten og dens konsulenter bryder sig om et projekt; der må være nogle folkelige korrektioner, så det er muligt at producere film i dette land, uden at staten skal afgøre, hvad der skal produceres. Derfor er fifty-fifty-ordningen udformet således, at man automatisk eller næsten automatisk får støtte, hvis man er i stand til at stille med resten af beløbet.

Det er klart, at vi skal se på, om det kan bruges i det lange løb, men 18 måneder er for kort tid til at afgøre det, og jeg synes ikke, man skal afgøre det ud fra manuskriptet til en film, som ikke er offentliggjort endnu. Så jeg har det som Socialdemokratiet og kulturministeren: Jeg synes, vi nu skal se, hvordan denne folkelige korrektion til de mere officielle smagsdommere kommer til at virke, og lade det få noget mere